

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudkyň JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobkyně: **FTV Prima, spol. s r.o.**, se sídlem Vinohradská 3217/167, Praha 10, zast. Mgr. Ludmilou Kutějovou, advokátkou se sídlem Politických vězňů 935/13, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo kultury**, se sídlem Maltézské náměstí 471/1, Praha 1, za účasti osob zúčastněných na řízení: **I) OSA – Ochranný svaz autorský pro práva k dílům hudebním, z. s.**, se sídlem Čs. armády 786/20, Praha 6, **II) Stanice O, a. s.**, se sídlem Karla Engliše 519/11, Praha 5, **III) Česká televize**, se sídlem Na Hřebenech II 1132/4, Praha 4, **IV) TV Nova s. r. o.**, se sídlem Kříženeckého náměstí 1078/5a, Praha 5, ve věci žaloby proti rozhodnutí ministra kultury ze dne 8. 10. 2019, č. j. MK 63 707/2019 OLP, v řízení o kasačních stížnostech žalovaného a osoby zúčastněné na řízení I) proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 11. 10. 2021, č. j. 17 A 17/2019 - 71,

t a k t o :

- I. Kasačním stížnostem žalovaného a osoby zúčastněné na řízení I) **se nepřiznává** odkladný účinek.
- II. Osobě zúčastněné na řízení I) **se ukládá** zaplatit ve lhůtě **15 dnů** od právní moci tohoto usnesení Nejvyššímu správnímu soudu soudní poplatek ve výši **1000 Kč** za podání návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Včas podanými kasačními stížnostmi žalovaný [dále „stěžovatel a“)“] a osoba zúčastněná na řízení I) [dále „stěžovatel b“)“] napadají rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 11. 10. 2021, č. j. 17 A 2019 - 71, kterým městský soud k žalobě podané společností FTV Prima zrušil rozhodnutí ministra kultury ze dne 8. 10. 2019, č. j. MK 63 707/2019 OLP, a rozhodnutí Ministerstva kultury ze dne 31. 1. 2019, č. j. MK 20592/2019 OAP, (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Prvostupňovým rozhodnutím bylo podle § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu zastaveno řízení o žádosti kolektivního správce – zúčastněné osoby 1) dle § 98f odst. 2 zákona č. 121/2000 Sb., o právu autorském, o právech souvisejících s právem autorským a o změně některých zákonů, (autorský zákon), tedy o vydání předchozího souhlasu žalovaného se zvýšením sazeb odměn pro rok 2019 oproti jejich předchozí výši o více než míru inflace. Jednalo se o sazby odměn: 1. v případě bezúplatného přehrávání (streaming) audiovizuálních děl (Video on Demand); 2. v případě bezúplatného přehrávání (streaming) hudebních děl; 3. za stahování (download) a přehrávání (streaming) hudebních nebo audiovizuálních děl v případě neposkytnutí součinnosti; 4. v případě hyperlinkových portálů.

[2] Městský soud dospěl k závěru, že „novost“ sazby není z hlediska aplikace § 98f odst. 2 autorského zákona vůbec relevantní (tudíž není podstatné, zda je tato definice přezkoumatelná). Toto ustanovení sice pracuje s pojmem „nová výše sazby“, ovšem jen proto, že budou porovnávány dvě sazby – původní a nová, nadto jde o novou výši sazby, nikoli novou sazbu. Pro užití § 98f odst. 2 autorského zákona je tedy rozhodné výhradně to, zda došlo k meziročnímu navýšení sazby oproti její předchozí výši o více než míru inflace. Jelikož tedy neexistovala žádná předchozí sazba, neexistovala ani žádná předchozí výše sazby, pročez byla tato předchozí výše sazby 0 Kč. A s touto nulovou sazbou lze novou, nenulovou sazbu srovnat. Současně je zcela evidentní, že nová, nenulová výše sazby bude vždy představovat zvýšení sazeb o více než míru inflace v roce předcházejícím roku, pro nějž má platit nová výše sazby, tedy bude příslušný kolektivní správce vždy povinen získat souhlas žalovaného dle § 98f odst. 2 autorského zákona. Díkce tohoto ustanovení vyjadřuje jasný úmysl zákonodárce chránit uživatele předmětu ochrany před skokovým, nepřiměřeným zvýšením sazeb, takže jakákoli nenulová sazba bude oproti předchozí nulové sazbě zpravidla představovat skokovou změnu. Nelze odhlédnout ani od toho, že by kolektivní správce mohl vytvářet nové sazby účelově, změnou jejich definice, vylučováním či slučováním apod. za účelem celkového zvýšení odměn.

[3] Stěžovatel a) se kasační stížností domáhá zrušení rozsudku městského soudu z důvodů vyplývajících z ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Zároveň požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti podle § 107 s. ř. s.

[4] Návrh na přiznání odkladného účinku stěžovatel a) odůvodnil ohrožením veřejného zájmu na řádném průběhu správních řízení vedených podle § 98f odst. 2 autorského zákona. Dle stěžovatele a) vymezení předmětu řízení podle § 98f odst. 2 autorského zákona ve vztahu k sazbám odměn za zcela nové užití, za které kolektivní správce doposud nevybíral odměny, ačkoliv právo k takovému užití předmětu ochrany na základě uděleného oprávnění spravuje, je stěžejní otázkou pro stanovení zákonné pravomoci ministerstva a jeho působnosti při sjednávání některých sazebníků podle § 98f odst. 2 autorského zákona. Názor městského soudu, zda předmětem správního řízení vedeného ministerstvem podle § 98f odst. 2 autorského zákona budou také nově vytvořené sazby odměny, je zásadní nejen pro řádnou aplikaci § 98f odst. 2 autorského zákona, ale rovněž pro řádnou aplikaci celého postupu sjednávání některých sazebníků dle § 98f autorského zákona. V dosavadní praxi sjednávání sazebníků ze strany jednotlivých uživatelů docházelo k odlišné interpretaci, jakým způsobem postupovat při sjednávání sazby odměny v případě, že kolektivní správce zavádí nově vytvořenou sazbu odměny, což mimo jiné vedlo k průtahům ve vyjednávání. Stěžovatel a) má za to, že na základě závazného právního názoru městského soudu by mohlo dojít k ustálení a sjednocení praxe při sjednávání sazebníků. Stěžovatel a) si je vědom, že dle § 78 odst. 5 s. ř. s. se závazný právní názor soudu bezprostředně vztahuje pouze na jednotlivou konkrétní projednanou věc, nicméně v § 2 odst. 4 správního řádu je stanoveno, že správní orgán dbá, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly. V důsledku tohoto ustanovení správního řádu tak nabývá závazný právní názor městského soudu vyslovený v napadeném rozsudku prakticky precedenční charakter a nezbylo by pak, než jej aplikovat bez dalšího na všechny případy, kdy ministerstvo podle § 98f odst. 2 autorského zákona již rozhodlo nebo bude v budoucnu rozhodovat.

[5] Stěžovatel b) se kasační stížností domáhá zrušení rozsudku městského soudu z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.; i on požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti podle § 107 s. ř. s.

[6] Stěžovatel b) tvrdí, že nepřiznáním odkladného účinku by jemu a jím zastupovaným nositelům práv hrozila újma nepoměrně větší než újma, jaká by mohla vzniknout jiným osobám.

pokračování

Zrušením prvostupňového rozhodnutí a rozhodnutí ministra může totiž dojít k tomu, že budou dotčení uživatelé předmětů ochrany požadovat po stěžovateli b) vydání té části autorské odměny, která dle napadeného rozsudku překračuje míru inflace za předchozí rok (viz § 98f odst. 2 autorského zákona). Dle výkladu městského soudu jde přitom případně o celou autorskou odměnu. Tím může dojít k poškození stěžovatele b) a v návaznosti též nositelů práv, jejichž práva stěžovatel b) spravuje.

[7] K oběma návrhům se vyjádřila žalobkyně. Ve svém vyjádření namítá, že z argumentace stěžovatelů nevyplývá splnění jednotlivých kritérií pro navrhovaný postup ve smyslu § 73 odst. 2 s. ř. s., v důsledku čehož stěžovatelé neunesli svou povinnost tvrzení a důkazní.

[8] K návrhu stěžovatele a) žalobkyně uvedla, že důsledkem napadeného rozsudku je to, že stěžovatel a) musí o žádosti kolektivního správce rozhodnout meritorně, a to i v případě, že se jedná o nové sazby užití. Tímto nemůže stěžovateli a) vzniknout újma, naopak jiným osobám, předně uživatelům hudebních děl, mohla vzniknout škoda tím, že se nové sazby odměny kolektivního správce doteď nepřezkoumávaly a v tomto důsledku mohla být placena nezákonná výše odměn.

[9] K návrhu stěžovatele b) žalobkyně uvedla, že samotný výkon napadeného rozsudku neznámá pro stěžovatele b) povinnost uhradit jakoukoliv částku. Důsledkem je pouze zrušení předchozích rozhodnutí správních orgánů a skutečnost, že žádost stěžovatele bude meritorně přezkoumávána. Žalobkyně i zde zopakovala, že naopak jiným osobám, předně uživatelům hudebních děl, mohla vzniknout škoda tím, že se nové sazby odměny kolektivního správce doteď nepřezkoumávaly, a v tomto důsledku mohla být placena nezákonná výše odměn.

[10] Dále se k oběma návrhům vyjádřila osoba zúčastněná na řízení IV). Ve svém vyjádření namítá, že z argumentace stěžovatelů nevyplývá splnění jednotlivých kritérií pro navrhovaný postup ve smyslu § 73 odst. 2 s. ř. s., v důsledku čehož stěžovatelé neunesli svou povinnost tvrzení a důkazní.

[11] Podle § 107 s. ř. s. *kasační stížnost nemá odkladný účinek; Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat. Ustanovení § 73 odst. 2 až 5 se užíje přiměřeně.*

[12] Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. *soud na návrh žalobce po vyjádření žalovaného usnesením přizná žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.*

[13] Z těchto ustanovení vyplývá, že možnost přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je ve smyslu § 73 odst. 2 s. ř. s. podmíněna kumulativním naplněním dvou objektivních podmínek: 1) výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí by znamenaly pro stěžovatele nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a 2) přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Přiznat odkladný účinek lze jak „ve prospěch“ jednotlivce, tak i v jeho „neprospěch“, tedy k ochraně důležitého veřejného zájmu reprezentovaného správním orgánem.

[14] K pojetí újmy, která má hrozit žadateli o přiznání odkladného účinku, jímž je správní orgán, se vyjádřil rozšířený senát v usnesení ze dne 1. 7. 2015, č. j. 10 Ads 99/2014 - 58: „*Zatímco žalobce bude zpravidla spojovat újmu se svými subjektivními právy, která může okamžitý výkon rozhodnutí krajského soudu skutečně závažně ohrozit, žalovaný žádná subjektivní práva nemá. Tím spíše nemůže mít práva, jež by mohla být výkonem napadeného rozsudku či jeho jinými následky ohrožena. Jeho úkolem je v soudním*

řízení hájit zákonnost jím vydaného rozhodnutí. Otázka zákonnosti rozhodnutí není důvodem pro přiznání odkladného účinku. Při rozhodování o návrhu na přiznání odkladného účinku soud nijak nepředjímá, jaké bude meritorní rozhodnutí ve věci samé. Vyše uvedené neznamená, že odkladný účinek kasační stížnosti nemůže být žalovanému přiznán za žádných okolností. Půjde však o případy výjimečné, kdy odložení účinků rozhodnutí krajského soudu bude podmíněno ochranou důležitého veřejného zájmu, jež obroženi bude v konkrétním případě představovat právě onu nepoměrně větší újmu, než která přiznáním odkladného účinku vznikne jiným osobám a jež nebude v rozporu s jiným veřejným zájmem. Žalovaný musí stejně jako žalobce újmu tvrdit a osvědčit, tj. vysvětlit, v čem tato újma a její intenzita spočívá. [...] Na žalovaného musí být z hlediska tvrzené újmy, její intenzity a jejího osvědčení kladeny stejné nároky jako na žalobce. Újmou žalovaného proto nebude obroženi jakéhokoliv veřejného zájmu, resp. veřejného zájmu v širším slova smyslu, tj. např. zájmu na obecném výběru daní, na jednotném postupu správních orgánů či na procesně hladkém průběhu řízení.“

[15] Dále je nutno podotknout, že sama kasační stížnost je opravným prostředkem mimořádným, neboť směřuje proti pravomocnému rozhodnutí krajského (městského) soudu. Přiznání odkladného účinku proti pravomocnému rozhodnutí je třeba připustit pouze tehdy, jestliže nezbytnost odkladného účinku převáží nad požadavkem právní jistoty a stability právních vztahů opírajících se o pravomocná rozhodnutí soudů. Pokud by správní orgány neměly být pravidelně vázány pravomocnými rozhodnutími krajských soudů, kterými se ruší jejich správní akty, pak by zákonodárce musel zcela změnit koncepci správního soudnictví a vyloučit právní moc rozhodnutí krajských soudů. Přiznání odkladného účinku proto musí být vyhrazeno pro ojedinělé případy, které zákonodárce opsal slovy o nepoměrně větší újmě.

[16] Stěžovatelé v podstatné části návrhů pouze polemizují s právním názorem městského soudu. Otázka správnosti závazného právního názoru soudu však není kritériem pro přiznání odkladného účinku a bude předmětem až meritorního posouzení. Ani další tvrzení neodůvodňují přiznání odkladného účinku.

[17] Lze tedy konstatovat, že stěžovatelé neprokázali, že by v důsledku účinků kasační stížností napadeného rozsudku hrozila reálná a citelná újma veřejným zájmům v oblasti duševního vlastnictví [stěžovatel a)] či jiným právům [stěžovatel b)]. Nebezpečí, která případně hrozí, jsou běžná a rozhodovací praxe veřejné správy se s nimi opakovaně potýká a musí být schopna se s nimi vypořádat. Není patrné, že by veřejný zájem byl významněji ohrožen tím, že případně bude v nějaké míře a po nějakou dobu postupováno jinak, než jak by mohl vyzníti právní názor Nejvyššího správního soudu, pokud by se v podstatné míře ztotožnil se stížní argumentací. Za této situace by již bylo nadbytečné zabývat se tím, zda by přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti mohlo dojít k újmě na straně žalobce či zda by takový postup nebyl v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Všechny podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti by totiž musely být splněny kumulativně; není-li splněna byť jen jedna z podmínek uvedených v § 73 odst. 2 s. ř. s., nelze návrhu na přiznání odkladného účinku vyhovět.

[18] Za této situace proto Nejvyšší správní soud oba návrhy na přiznání odkladného účinku kasačním stížnostem zamítl.

[19] Pro úplnost soud připomíná, že usnesení o nepřiznání odkladného účinku kasační stížnosti je rozhodnutím předběžné povahy a nelze z něj předjímat budoucí rozhodnutí o věci samé.

[20] V souladu s § 4 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, a položkou č. 20 Sazebníku soudních poplatků je s podáním návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti spojen vznik poplatkové povinnosti ve výši 1000 Kč. Tento soudní poplatek nebyl

pokračování

osobou zúčastněnou na řízení I), tj. stěžovatelem b), spolu s podáním návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti zaplacen, a proto Nejvyšší správní soud tomuto stěžovateli uložil, aby poplatek ve stanovené výši uhradil [§ 4 odst. 1 písm. h) a § 7 odst. 1 zákona č. 549/1991 Sb.], a to ve lhůtě 15 dnů od právní moci tohoto usnesení.

[21] Soudní poplatek lze zaplatit jedním z těchto způsobů:

- vylepením kolků na vyznačené místo na tiskopisu připojenému k tomuto usnesení; vylepte vždy oba díly kolkové známky, tiskopis podepište a vraťte soudu, kolkové známky neznehodnocujte;
- bezhotovostně převodem na účet soudu číslo: **3703-46127621/0710**, vedený u České národní banky, pobočka Brno. Závazný **variabilní symbol** pro identifikaci platby lze získat na internetových stránkách www.nssoud.cz v položce Rychlé odkazy - Úhrada soudních poplatků.

[22] Stěžovatel a) je správní orgán, jenž je součástí České republiky, která je od soudních poplatků osobně osvobozena [§ 11 odst. 2 písm. a) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích]. Proto soud tomuto stěžovateli neuložil zaplacení soudního poplatku za návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

Nebude-li soudní poplatek za podání návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti ve stanovené lhůtě zaplacen, Nejvyšší správní soud jej bude vymáhat.

V Brně dne 15. prosince 2021

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu

Vyhovuji výzvě a zasílám Nejvyššímu správnímu soudu v kolkových známkách určený soudní poplatek.

pokračování

ke sp. zn. 2 As 309/2021

podpis

↓ místo pro nalepení kolkových známek ↓